

и деца, които заплашително почнаха да викат на кмета да излѣзе. — Жени, отидете къмъ канцеларията, тѣ ще дойдатъ тамъ... Недейте се тревожи — помжчихъ се да ги усмиря.

— Не! Не! Тия кучета проклети! Тия пияници! Тия изедници! Главитѣ имъ ще строшимъ! Проклети да сж! По цѣли дни не се вестяватъ въ общината!

Тѣхния викъ наистина почна да става застрашителенъ. Нѣкой, отъ пиящитѣ, погледнаха презъ прозореца и като видѣха събиращата се озлобена тълпа, измъкнаха се изъ задната врата на крѣчмата. Забелязани въ двора, върху главитѣ имъ се посипаха камъни. Настана суматоха! . . . Тоя женски писъкъ и викъ, изтрѣгванъ отъ наболѣлитѣ отъ мъжа гърди не предвещаваше добро. Кметътъ и секретарътъ се прокриха въ избата и презъ нѣкаква странична врата, отидоха, клатушкайки се отъ пиянство, къмъ общинския домъ.

— Успокойте се! Недейте вика така! . . . Кметътъ и секретарътъ сж вече въ общината. . . Съ добро — мъча се азъ да ги успокоявамъ. Но кой слуша! Тѣ се юрнаха къмъ общината съ викове, увеличавани още повече отъ детския писъкъ и зловещия лай на изпусналитѣ отъ гладъ кучета. Лошо е, когато търпеливитѣ и работни селянки бждатъ заставени да търсятъ храна за децата си. Тѣ сж свикнали само да работятъ и да се подчиняватъ, но сега сж глави на семейства, не трѣбва да се гаврятъ съ това имъ право, наложено поради войната.

Отидохъ въ пощата и подадохъ телеграма до коменданта на съседното село. Единствения чиновникъ и началникъ, отказа да я приеме. Следъ дълги обяснения разправи, той се съгласи да я протелеграфира безъ цензурата на кмета и секретаръ-бирника и селскитѣ мракобѣсници, не заминали съ войскитѣ, поради предѣлна възраст.

Когато се върнахъ къмъ общината, тамъ виковетѣ все се носѣха заплашително въ въздуха. Кметътъ се бѣше подалъ на единъ прозорецъ, махаше съ ржце и дереше гърло:

— Нѣма! Нѣма! Нито сапунъ! Нито соль! Не сме получавали! Като получимъ ще дадемъ! Разотидете си!